

Inleiding

**Niets is gemakkelijker, om mensen te verzamelen,
dan een schooljaar beginnen.**

**Wij worden opnieuw aan elkaar gegeven,
mensen aan mensen,
om een schooljaar lang
en dag na dag met elkaar te leven.**

Hoe zullen wij dat samen doen?

**Zullen wij het aankunnen
om met een groep van honderden mensen
samen een gemeenschap van vrede te maken?**

Wij zullen het proberen.

**Terwijl sommige machthebbers
enkel aan oorlog en kernbommen denken,
zullen wij proberen aan vrede te denken,
en zullen wij van onze school
een huis van vrede maken.**

**Daarom komen wij hier samen
bij het begin van dit schooljaar.**

**Wij willen onze goede wil uitspreken
en zingen over de vrede voor alle mensen.
Wij willen opkijken naar Jezus,
de man van vrede.
Naar Hem willen wij luisteren.
En wij willen "welkom" zeggen aan elkaar
in ons huis van vrede.**

Een ongewone afspraak

**Op zekere dag ontving ik een brief. Mijn vriend
nodigde mij uit voor een vergadering. Hij was
vorige week geweest, schreef hij, en hij raadde mij
sterk aan dit ook eens mee te maken. Op de
afgesproken dag vertrok ik. Maar groot was mijn
verwondering: de plaats van afspraak was in het
open veld. Geen huis, geen zaal, geen stoel of bank
te zien. Bovendien was ik daar heel alleen. Geen
enkele andere luisteraar of zelfs de spreker kwam
opdagen. Eigenaardig! Had ik mij dan vergist in
dag, plaats of uur? Het was nu al voor de derde
maal dat ik de uitnodiging woord voor woord
herlas. Straat, plaats, dag en uur: alles klopte. Was
dit weer een van die eigenaardige bevliegingen van
mijn vriend?**

**In ieder geval begreep ik het niet. Gelukkig was het
een prachtige warme zomerdag en maakte ik van
de nood een deugd. Op mijn rug in het warme gras
keek ik naar de schaarse avondwolkjes, die zich**

schijnbaar haastten om nog voor het donker thuis te zijn. Enkel het geruis van duizenden verse eikenbladeren vulde de eeuwenoude stilte die op deze plaats woonde. Het was een stilte die ik nog nooit ervaren had. Je kon haar zien en voelen. Als je echt luisterde, kon je haar zelfs horen. Hoelang ik daar lag, wist ik niet. In ieder geval was het al donker geworden en zag ik mezelf niet meer. Het was een onbeschrijfelijk gevoel. Ik voelde geen grens meer tussen mezelf en het gras, tussen mezelf en de nacht. Het was alsof ikzelf dat gras, die warmte, de wind, het leven en de nacht was. Plotseling zag ik alles zoveel bewuster, ruimer en dieper. En in een fractie van een seconde begreep ik ook deze uitnodiging van mijn vriend. Immers, de titel van de vergadering was: 'Als de stilte spreekt, hoor je de echo van Gods woord'.

Heb jij de stilte al ontdekt?

Een wandeling in de natuur, doorheen de velden, langs de boorden van die eindeloze zee, in het bos met zijn pril ontluikende bladeren, doorheen de machtige grootsheid van de bergen,..... Jawel, daarbij kunnen we echt de stilte proeven en laten doordringen tot diep in ons hart. De stilte 'van buiten' kan een stilte 'van binnen' worden. Stilte doet iets met een mens!

Stilte brengt vrede

Zijn we niet soms doorheen het leven aan het hollen? Er is zoveel dat onze tijd en aandacht

vraagt. Of er dwarrelt een wirwar aan zorgen en vragen in ons hoofd... Toch kunnen we de tijd niet uitrekken, en hebben we maar twee handen. Stilte toelaten is de tijd even overmeesteren. Het laat ons toe de dingen waarmee we bezig zijn in hun juiste proportie te zien en ook onszelf weer op de juiste plaats te zetten. We zijn toch gewoon wie we zijn, met onze mogelijkheden en tekorten. We zijn een deeltje in dat grote geheel en we hoeven de last van de gehele wereld niet te dragen. Alles komt wel goed...

Er komt stilaan rust en vrede in ons hart. We raken de ‘onderstroom’ van ons leven.

Stilte maakt open

Die stille inkeer blijft niet in zichzelf opgesloten. Integendeel, ons hart wordt wijder, open voor de schoonheid van de omgeving. We gaan de dingen écht zien en horen. We kunnen ‘geraakt’ worden. Er groeit een warme verbondenheid met heel de schepping, met de dingen en de mensen, met ons eigen bestaan. Ons hart zoekt ook naar verbondenheid met God, oorsprong, bedding en doel van dit alles, de Schepper die ‘zag dat het goed was’.

Stilte laat ontmoeten

In de stilte zijn we niet eenzaam. Ons hart kan zich richten naar de ander en de Ander. Wellicht hebben we al ervaren hoe indringend een stil moment kan zijn, even heel alleen in een kerk, een kapel,

gewoon thuis bij een brandende kaars. Dan kunnen we begrijpen dat monniken in de eenzaamheid van hun kluis het sterkste de verbondenheid met medemensen en met God beleven... Stilte blijft niet leeg, iemand komt ons nabij!

Stilte doet luisteren

‘Als de stilte spreekt, hoor je de echo van Gods woord.’ Dit was de ervaring van de persoon op die ‘ongewone afspraak’, waarvan we het verhaal hiernaast kunnen lezen. Het is ook de ervaring van zoveel christenen: God spreekt. Natuurlijk niet op een spectaculaire wijze, maar in de stilte van ons hart. Een Bijbelwoord, een psalmvers gaat oplichten, een eenvoudig gebed gaat heel diep raken, een duistere vlek wordt weer helder.

Stilte geeft kracht

Het levenssap van verbondenheid mag in ons binnenstromen, zoals bij de wijnrank, verbonden aan de stam. “Ik ben er voor jou, hier en nu en in alle omstandigheden van je leven. Je naam staat geschreven in Mijn hand, jij bent mijn geliefde zoon of dochter. Ik verlaat je nooit.” Als we Zijn Leven en Liefdeskracht voluit in ons leven binnenlaten, ontstaat een krachtbron in ons hart, die onweerstaanbaar is.

(R.G.)

Bezin eer je begint...

**We willen samen beginnen
Ook met de nieuwe gezichten in een nieuwe klas
...
Met nieuwe leerkrachten
En moeilijke leerstof**

Welkom!

Iedereen is van harte welkom:

De grote babbelaars en de stille krachten...

De pittige grappenmakers en de altijd zwijgers...

De tere harten en de eeuwige onverschilligen

Het kan heel goed worden

Als we het samen doen

Niet alleen met woorden,

maar ook met daden...

Godswoord uitdragen...

Hand in hand

En Gods hand

Die altijd op ons rust.

